

CAL REGAR ELS BROTS VERDS

El president de la Reserva Federal nordamericana, Ben Bernanke, va verbalitzar el mes d'abril passat el seu optimisme amb una expressió que ha fet fortuna arreu del planeta: "els brots verds de l'economia". Com és sabut, aquesta frase se sustenta en el fet que la caiguda de certs indicadors econòmics està sent més suau ara que fa uns mesos, cosa que ens podria aproximar al punt d'inflexió, a un canvi de tendència que ens traslladaria de la davallada a la recuperació.

Indubtablement, la teoria dels brots verds ha esdevingut una autèntica alenada d'aire fresc enmig del desert eixut i abrusador en el qual caminaven governs, empreses i treballadors, sense massa orientació i amb evidents signes de fatiga. És per això que els màxims mandataris mundials s'han agafat amb ungles i dents a aquest bri d'esperança i l'han erigit en la bandera de l'eforç col·lectiu que ens ha de permetre superar, d'una vegada per totes, la greu crisi econòmica. Si tirem de tòpic, podríem dir que Bernanke ens va voler assenyalar la llum al final del túnel.

Seguint amb la metàfora agrària, no cal ser un expert per saber que els brots verds de la primavera no garanteixen la collita de l'estiu, sinó que només asseguren que caldrà seguir treballant intensament (esporgant, regant, sulfatant, adobant...) per aconseguir que posteriorment apareixin els anhelats fruits. Per altra banda, en cas que la planta encara no presentés brots verds, no significaria que l'agricultor s'hagués de resignar, sinó que també hauria de seguir esforçant-se per procurar que en la següent campanya els

seus arbres fossin d'allò més productius. Per tant, és evident que tinguem o no tinguem brots verds, sempre cal empunyar l'aixada amb força i no adormir-se, però també és cert que qualsevol pagès treballaria amb més motivació si veiés que els seus arbres presenten indicis evidents de fructificar aviat.

Així doncs, més enllà del debat sobre l'existència o no dels famosos brots, aquest optimisme moderat que va començar a predicar la Reserva Federal, s'ha d'entendre com un estímul per seguir treballant més i millor, per no caure en el desànim i per preguntar-nos què podem fer cadascú de nosaltres per ajudar a superar la situació de crisi.

En aquest context, és interessant destacar l'esforç que està portant a terme la distribució comercial del sector quotidià per tal d'adaptar-se a la situació actual, resistir el temporal i posar les bases per sortir-ne reforçat. I és que lluny de parilitzar-se o demanar eixopluc a l'administració pública, tant les botigues tradicionals com els establiments en règim d'autoservei, van decidir, des dels inicis de la crisi, moure fitxa i buscar solucions per fer front a la caiguda general del consum i al descens de la despesa familiar en alimentació. En aquest sentit, l'empresa de supermercats Mercadona va decidir prendre la iniciativa el mes d'octubre passat i va ser la primera en fer un pas ferm endavant, racionalitzant el seu assortiment per adequar-lo a les necessitats dels clients, millorant els processos productius interns i aplicant la baixada de les matèries primeres al preu final del producte. Una estratègia que li

ha valgut més de 100 clients nous diaris a cada botiga. Però no només Mercadona, sinó que gairebé totes les empreses de distribució que operen a Catalunya han fet els seus particulars moviments per incentivar el consum dels clients, augmentar la productivitat i garantir la viabilitat econòmica, fet que explica que cap d'aquestes companyies hagi ocupat portades de diaris per qüestions de fallida, suspensió de pagaments o expedients de regulació.

Així mateix, la botiga tradicional també està fent mans i mànigues per encaixar amb solvència en el difícil marc econòmic actual. I ho està aconseguint: Tal com publicava La Vanguardia el 19 de maig passat, el comerç urbà està resisitint, fins i tot millor que les grans superfícies, la caiguda de vendes del comerç minorista, sobretot gràcies a les seves característiques de proximitat i a un esforç d'especialització de l'oferta que els permet aportar un valor afegit als clients. El treball diari d'aquest sector tan rellevant per a la nostra economia ens pot servir per exemplificar que els brots verds, en cas d'existir, s'han de regar amb l'esforç individual i col·lectiu, s'han d'esporgar amb una millora de la productivitat, s'han de sulfatar amb una reducció dels beneficis i s'han d'adobar amb agilitat per adaptar-se als canvis econòmics. I és que cal tenir molt present que ara ens trobem en un moment decisiu, ja que si no tractem els brots verds de Bernanke com és degut, aquesta llum que s'obre camí en la foscor del túnel pot no ser la sortida, sinó un tren que ens ve de cara, amb els fars encessos i disposat a passar-nos per sobre.

